

SVALBARÐ PARADÍS FYRI LESANDI

KULDI, KAVI, MYRKUR OG ÍSBJARNIR. HESI ORÐINI EYÐKENNA **PARADÍS** HJÁ **MONIKU NOLSØE JOHANNESSEN** OG **SISSAL VÁGSHEIG ERENBJERG**, SUM SEINASTU MÁNAÐIRNAR HAVA **BÚLEIKAST** Í MYRKRINUM Í **SVALBARÐ**. TÆR MÁTTU **VENJA** SEG AT GANGA VIÐ **BYRSU** FYRI AT VERJA SEG ÍMÓTI **ÍSBJARNUM**

ÚTBÚGVING

Barbara Holm
barbara@sosialurin.fo

Tað er týsdagur, og eg leiti mær inn á Baresso í hjartanum av Keypmannahavn. Her skal eg hitta Sissal og Moniku, sum báðar júst eru afturkomnar úr norðasta býnum á jørðini, Longyearbýnum. Tær báðar keypa sær ein cafe latte og práta um leyst og fast, men beinan vegin prátið kemur inn á Svalbarð, broytist huglagið við borðið, og eygu teirra tykjast lýsa upp av kærleika til hetta fjarskotna stað heilt har norðuri í Norðurishavinum. Tær báðar flenna sjálvar at teirra avgerð um at fara til Svalbarð, men ásanna, at tær í nakrar mánaðir traðkaðu inn í ein annan heim. Ein heim, har náttúran eigur seinasta orðið.

Tá ið tær kundu velja allan heimin at lesa í, valdu tær Svalbarð. Tað kann helst tykjast undrunarvert fyri mong, men Monika og Sissal vóru als ikki í iva, tá ið avgerðin skuldi takast.

Sissal hevur lisið alisfrøði á universitetinum í Keypmannahavn, og tá hon skuldi skriva sína endaligu ritgerð um klimabroytingar, valdi hon at leita sær til Svalbarð og uppliva náttúruna, tá ið hon er sterkast.

Í Svalbarð er eitt fróðskaparsetur, ið bjóðar lærugreinir, sum snúgva seg um náttúru. Og í Svalbarð fært tú eisini

møguleikan at fara út í náttúruna at gera egnar kanningar. Sissal varð so bitin av Svalbarð, at hon lokkaði vinkonuna Moniku at flyta hagar eisini.

Monika hevur útbúgving sum make-up artist og stílist og hevur altíð elskað pulserandi stórbýarlívið í Keypmannahavn. Men eisini hon fall til í Svalbarð.

– Eg hoyrði á Sissal, hvussu glað hon var fyri Svalbarð, og tí gjørdi eg av at royna tað eisini, sigur Monika.

Monika tekur í hesum døgum einstakar lærugreinir umvegis internetið,

og tí var eingin trupulleiki hjá henni at flyta við vinkonuni.

Tú skalt ikki taka avgerðir

Nógvir føroyingar vita lítið um Svalbarð. Vit seta tað í samband við fiskiskap, og nógv mugu helst viðganga, at tey ikki vita, at Svalbarð hevur eitt fróðskaparsetur. Tær báðar hava ásannað, at føroyingar vita einans um Svalbarð, tí føroysk skip fiska har, meðan danir als ikki kenna til staðið.

– Vit billaðu viðhvørt fólki har heima inn, at vit vóru farnar til skips. Tað var

jú tað, sum tey hildu frammanundan, greiða tær báðar flennandi frá.

Gerandisdagurin í Svalbarð er ógvuliga nógv øðrvísi enn gerandisdagurin í Keypmannahavn. Pulserandi stórbýurin krevur av tær, at tú hvønn dag verður noyddur at taka avgerðir av nógvum ymiskum slag. Spurningar um, hvussu ein skal fara inn í skúlan, hvat ein skal lata seg í, hvat ein skal keypa til náttúrða og so framvegis fylla stóran part av gerandisdegnum í stórbýnum. Men í Svalbarð er einki ivamál. Tú gert tað, sum náttúran loyvir tær.

– Vit noyddust ongantíð at taka nakra avgerð. Vit vóru hvønn dag ílatnar skíðundirklæðir, termodrakt og stórar stívlar, og av tí sama hugsaðu vit ikki um útsjón ella nakað líknandi, siga tær báðar.

Monika og Sissal búðu 30 minuttir frá skúlanum í einum næmingaheimi, sum hýsti øllum lesandi í Longyearbýnum.

– Vit sótu inni, og vit ótu tað, vit fingur fatur á. Har er ein handil, sum hevur lítið úrval, so móguleikarnir vóru ikki nógvir, greiða Monika og Sissal frá.

Tann stóru munurin ímillum Svalbarð og Keypmannahavn er, at eingin nakrantíð skal nakað. Øll eru til staðar, har tey eru.

– Vit vóru altíð saman við teimum, sum vit búðu saman við, og vit noyddust ikki at avtala nakað. Øll kundu altíð alt, tí tað er eingin annar móguleiki í Sval-